

Színeid

*Nézlek. Néztelek. Színeid közül
az egyik én vagyok, lehetek. Egy
hajszál, bőrpír az arcon, anyajegy.*

*Mögötted teli kannák. Egy vasút.
A vasúton szerelvények. A sok isten közül
az egyik te vagy, lehetsz. A vasútban teli nap.
Fénylő hold. A szerelvények indulásra készen.*

*Festelek. Festenélek. A vászon a fénylő
ég lenne. Alatta ragyognál. Mint olajtól sínek.
Mint teli kannákból víztől betonút. Sok isten van,
és egyetlen ég, és egyetlen teli nap, és egyetlen fénylő hold.*

*Nézlek. Néztelek. A színeid közül az egyik én vagyok, lehetek.
Aki lefest, hát lefest. A vasúton szerelvények, a szerelvényekben
színeid. Így múltjainkban törés, teli kannák, ragyogó betonút,
ragyogó sínek, sok isten, és egyetlen büntudat.*

Ahol a neveink

*Az újszülöttek nevét bevésni egy fába, hogy majd az arra járók
el tudják hinni a létezését. A születés kínpadja lenne.
A nevekkel problémák vannak. Az erdő mellett vasút van.
A vasút mellett autótút. Egymás tekintetébe futnak nők, férfiak.*

*A temetőnél válnak el. A születéssel örök problémák vannak.
Hiába akarom, nem tudom neked megmutatni az eltűnők emlékeit,
egy koszos zakó, egy sáros nadrágszár, egy cipő az utazás legvégén,*

*összefüggéseimbe vésődik a nevem. A tied az elhagyott
erdész ház ajtaján. De hiába hagyom magam mögött az autótutat,
mellette vasutat, az erdő mélyét, és keresem az erdészt, ajtaját,*

*ahol a neveink, mint az egymás tekintetébe ütköző nők, férfiak,
mint a temetőnél az eltűnők emlékei, az örök hinni akarás az újszülöttek
létezésében, találkoznak a végtelen születésben.*